

et eller andet Djemed har Brug for Byggegrunde, og naar man saa i Forvejen har bortfolgt den Grund, man havde, til saa lave Priser som her, saa vil det komme til at svie slemt til Statskassen, hvis den skal til at købe Grunde i dyre Domme til de Statsøjemed, der skulle udføres. Det er min Overbevisning, at hvis den højtærede Minister havde henvendt sig til Rigsdagen, Finansudvalget, saa vilde han have faaet det Raad: Sælg endelig ikke den Grund! Vi vide ikke, naar vi kunne saa Brug for den, og i hvert Tilfælde er det en Grund, der ikke løber fra sin Værdi, men hvis Værdi stadig paa Grund af Byens, paa Grund af Frederiksbergs Udvikling vil være i Stigen. Men dernæst er der en anden mærkelig Side ved denne Handel, og det er, at den højtærede Minister, naar han nu vilde stille sig af med den Grund — det er den Grund, der er beliggende mellem Kølighedsvej, den ny Jærnbane og Kubens Fabrikker — saa ikke har solgt hele Arealet, men har ladet Staten beholde den sydligste Del af Arealet, som er en lang smal Strimmel, der paa en lang Strækning ikke bliver mere end 30 Alen bred, og som begrænses paa den ene Side af Jærnbanen og paa den anden Side af en Vej, som Aktieselskabet skal have fra sine Grunde ud til Falkoneralleen. Hvorfor har den højtærede Minister ikke ogsaa bortfolgt dette Stykke? Ja, jeg kan nu saa godt forstaa det, thi jeg antager, at det har været, fordi Aktieselskabet ikke har villet købe det, fordi Aktieselskabet ikke brød sig om at eje det. Det er dog et Stykke paa omtrent 1 Tønde Land, paa 13—14,000 Kv.-Alen. Det har Landbohøjskolen maattet beholde. Nu siger den højtærede Minister, at dette Areal er beholdt, fordi Landbohøjskolen's Lærere have ønsket at saa nogle smaa Stykker Jord at dyrke, hvor de kunde anstille Forsøg. Men et andet Sted siger den højtærede Minister, at det kunde ikke nytte at beholde den Jord til Forsøgsmark længere, fordi den laa saa uheldigt lige ved Siden af den ny Jærnbane, som gaa tværs igennem Landbohøjskolen's Forsøgsmark. Men saa er det jo netop det alleruheldigste Stykke, den højtærede Minister beholder til fremtidige Forsøg. Jeg synes altsaa, at naar der er Tale om at sælge det Areal, der er affaaaret ved Jærnbanen, saa skulde Selskabet have haft hele Arealet, og saa skulde Staten ikke have beholdt de 13—14,000 Kv.-Alen, som er det alleruheldigste Stykke Jord, men jeg kan saa godt forstaa, at Selskabet har sagt Nej dertil, fordi det, som sagt, er det, der daarligst egnede sig til Spekulation, og derfor er det, at Staten har

faaet Lov til at beholde det. Jeg antager, at den højtærede Minister til denne Sag vil sige, at han er i sin formelle Ret, naar han har solgt Jorden, og der er heller ingen, der vil benægte, at den højtærede Minister har juridisk Ret til at skaffe og valte med Statens Aktiver paa den Maade. Det er en sorgelig Rendsgering, men desværre er det jo Tilfældet. Jeg vil imidlertid haabe, at den højtærede Minister ikke vil fortsætte paa den Bane. Der kunde jo være Tale om, at den højtærede Minister kunde fortsætte videre — Rigsdagen, Bevillingsmyndigheden, kunde jo ikke stride ind. Ja, Statens Domæner kan den højtærede Minister ikke bortselge. Det er jo mærkeligt at se, naar der f. Eks. er Tale om at sælge en stakkels Skovridergaard med en 20—30 Tdr. Land daarlig Jord til, saa skal saadan noget ordnes gennem Lovgivningsmagten, men her, hvor der er Tale om at sælge Statsaktiver, der have hundrede Gange saa stor Værdi som f. Eks. saadan en stakkels Skovridergaard, saa behøver den højtærede Minister ikke at komme til Rigsdagen, saa kan han fuldstændig handle paa egen Haand. Hvis den højtærede Minister fandt paa i Morgen den Dag at ville sælge f. Eks. grønlandsk Handels Bathuse og sælge dem for den Pris, han fandt passende, saa stod vi der og kunde ingen Ting gøre. Derfor forekommer det mig, at det er fuldt berettiget, at Rigsdagen benytter denne Lejlighed til at udtale sin bestemte Misbilligelse af den Handel, der har fundet Sted. Og naar vi udtale denne Misbilligelse, er det i det Haab, at den højtærede Minister ikke vil fortsætte i det Spor, han her har begyndt. Denne Sag er, synes jeg, et værdigt Side-stykke til den højtærede Ministers Stilling over for „Berlingske Tidende“. Der var Tale om at staffe Statskassen en betydelig aarlig Indtægt, en Indtægt af 40,000 Kr., men det vil den højtærede Minister ikke indlade sig paa. Ved sin Stilling der paafører han altsaa Statskassen et betydeligt aarligt Tab. Her har den højtærede Minister nu bortfolgt et Areal for en overordentlig lav Pris og derved ogsaa paaført Statskassen et meget betydeligt Tab. Som sagt, den Misbilligelse, der er bleven udtalt fra Flertallets Side, forekommer mig fuldt ud berettiget, og naar den er bleven stillet, saa er det, som jeg nævnte før, fordi vi haabe, at dermed maa saa den højtærede Minister høre op med at gøre den Slags Forretninger, som ere saa uheldige for Statskassen. — I Betænkningen under Nr. 61 er der stillet et lille Uendringsforslag, som ligeledes vedrører Landbohøjskolen; nemlig om Køb af